

zákona ze dne 13. července 1922, čís. 215 sb. z. a n. a domáhá se jich na žalované Družině, která není ani zaměstnavatelem, u něhož počala, po případě měla počítí výplata zaopatřovacích požitků (§ 11), ani není dědičkou po onom zaměstnavateli [§ 12 odst. (1)], nýbrž jest jen nástupcem těchto k výplatě povinných osob [§ 12 odst. (3)]. Podle § 12 odst. (3) uvedeného zákona ručí jiní právní nástupci osob k výplatě povinných s těmito osobami nerozdílně. Jde tedy u těchto nástupců jen o ručení, byť i nerozdílné (§ 1357 obč. zák., srovnej Gl. U. n. ř. 453) a je proto pro povinnost oněch jiných právních nástupců, tudíž i žalované Družiny, co se týče trvání a rozsahu povinnosti té, rozhodna povinnost osob k výplatě povinných, to jest zaměstnavatele nebo jeho dědiců (§ 1363 obč. zák.). Žalobce žaloval v roce 1923 pozůstalost po Dr. Josefu L-ovi, který byl jeho posledním zaměstnavatelem na velkém pozemkovém majetku a u kterého měla počítí výplata žalobcových zaopatřovacích požitků (§ 11), a došlo v onom sporu dne 6. února 1924 ke smíru, kterým se žalovaná pozůstalost zavázala žalobci místo požadovaných vyšších zaopatřovacích požitků platiti 6.000 Kč ročně, tedy 500 Kč měsíčně. Při tom bylo mezi stranami ujednáno, že smíremi tím jsou vyřízeny veškeré žalobcovy nároky proti žalované pozůstalosti, a žalobce prohlásil, že mu žádné další nároky proti žalované straně ať z kteréhokoli titulu nepřísluší. Podle toho, co bylo uvedeno, že nástupce [§ 12 odst. (3)] ručí jen, byť i nerozdílně, za požitky podle zákona čís. 130/31 a že jeho povinnost je závislá na povinnosti hlavního dlužníka a podle ní že se řídí, není žalovaná Družina již z tohoto důvodu povinna plniti žalobci vyšší zaopatřovací požitky, než které byly smírem ze dne 6. února 1924 s pozůstalostí po Dr. L-ovi ujednány, a domáhá se žalobce na žalované Družině vyšších požitků, přesahujících požitky ujednané zmíněným smírem, neprávem. Nižší soudy, zamítнувše žalobu mimo jiné také z důvodu onoho smíru, nepochybily (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). O obsahu smíru, jeho znění, nebylo sporu, smírem byl vypořádán žalobcův nárok na zaopatřovací požitky a tím, že byl vypořádán s pozůstalostí Dr. L-a, nemění se nic na tom, že smírem upravená povinnost zaopatřovacích požitků platí i ohledně nástupců [§ 12 odst. (3)]. Na tom, jaký byl neprojevený při smíru úmysl žalobcův o dosahu smíru, že se prý smír měl vztahovati jen na pozůstalost Dr. L-a a nikoli na jiného, tudíž nikoli na její nástupce, nesejde.

Čís. 12656.

Složil-li dlužník následkem soudní obstávky povolené věřiteli jeho věřitele podle § 379 čís. 3 ex. ř. dluh u soudu (tím způsobem, že z jeho vkladní knížky byla částka rovnající se dluhu vinkulována tak, že směla býti vydána jen se svolením soudu), při čemž prohlásil, že tuto částku skládá, aby se sprostil svého ručení i proti svému věřiteli i proti věřiteli svého věřitele, — šlo v poměru proti věřiteli věřitele o složení podle § 385 odstavec druhý a třetí ex. ř. a v poměru proti věřiteli o složení podle § 1425 obč. zák. Účinek podle § 1425 obč. zák. mohl nastati teprve, až zanikla obstávka jeho pohledávky. To se stalo již uplynutím

doby, pro kterou prozatímní opatření bylo povoleno. Tím nabyl věřitel dlužníka práva na vydání obstavené částky a jeho pohledávka za dlužníkem uhasla, ovšem jen za předpokladu, že bude jemu nebo na jeho vrub částka ta vyplacena.

Dala-li si pak třetí osoba zabavití a přikázati nárok dlužníkovu věřitele na vydání vkladní knížky v příčině obstaveného vkladu, avšak napotom svolila bezvýhradně k tomu, aby vinkulace vkladní knížky byla soudem zrušena, pozbyla ona třetí osoba práv z příkazního usnesení. Byla-li pak částka složená u soudu dlužníku vydána k jeho volné dispozici, obživla původní pohledávka proti dlužníku, tato však nebyla pro onu třetí osobu zabavena a jí přikázána, není proto její nárok proti dlužníku na zaplacení této pohledávky odůvodněn.

(Rozh. ze dne 1. června 1933, Rv I 2141/31.)

Žalobě Dr. Sch-a proti žalovanému Eduardu P-ovi o zaplacení 4.239 Kč 90 h o b a n i ž š í s o u d y vyhověly.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolání jest opodstatněno již z dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s. Jest nesporno, že žalovaný následkem soudní obstávky, povolené Reinholdu S-ovi podle § 379 čís. 3 ex. ř. v příčině pohledávky 4.239 Kč 90 h Rudolfa H-a za žalovaným z rozsudku okresního soudu ze dne 27. dubna 1927 složil k soudu 4.239 Kč 90 h tím způsobem, že ze vkladu 20.728 Kč 66 h žalovaného na vkladní knížce č. 44 banky K. byla vinkulována částka 4.239 Kč 80 h v ten způsob, že směla býti vydána jen se svolením soudu. Ve svém podání žalovaný prohlásil, že tento peníz skládá, by se sprostil svého ručení i proti Rudolfu H-ovi i proti Reinholdu S-ovi. Toto složení k soudu mělo podle svého účelu různý účinek v poměru žalovaného jednak proti S-ovi, jednak proti H-ovi. V poměru proti prvému šlo o složení podle § 385 odst. druhý a třetí ex. ř., jím se žalovaný zbavil ručení za škodu, která by vznikla nezachováním soudní záповědi. V poměru žalovaného k H-ovi jako věřiteli žalovaného, v jehož prospěch se složení též stalo, šlo o složení podle § 1425 obč. zák., jak je žalovaný ve svém podání také označil. Účinek podle § 1425 obč. zák. mohl ovšem pro H-a nastati teprve až zanikla obstávka jeho pohledávky a tím přestala funkce složené částky jako jistoty pro S-a podle § 385 odst. druhý a třetí. To se stalo již uplynutím doby, pro kterou prozatímní opatření bylo povoleno (srov. rozhodnutí č. 500 sb. n. s.), to jest do 1. listopadu 1928. Tím nabyl H. práva na vydání zapovězené částky 4.239 Kč 90 h a jeho pohledávka za žalovaným uhasla, ovšem jen za předpokladu, že bude jemu nebo na jeho vrub částka ta vyplacena. Podle svého tvrzení v žalobě zabavil a dal si přikázati žalobce usnesením okresního soudu ze dne 5. října 1930 nárok H-ův na vydání vkladní knížky ústavu K. čís. 44 ve příčině zapovězeného vkladu 4.239 Kč 90 h a mimo to jeho pohledávku proti Dr. H-ovi na vydání částky 4.239 Kč 90 h. Tohoto nároku proti Dr. H-ovi se žaloba netýká. Zabavení nároku na vydání vkladní knížky ve příčině částky 4.239 Kč 90 h nelze rozuměti

jinak, než jako zabavení nároku na vydání řečené částky. Žalobce však svolil bezvýhradně k tomu, by vinkulace vkladní knížky byla soudem zrušena. Tím pozbyl žalobce práv z příkazního usnesení, neboť tím vskutku svolil k tomu, by částka k soudu složená byla žalovanému vydána k volné jeho dispozici a bylo zrušeno omezení uložené žalovanému, že nesmí se zapovězenou částkou nakládati. Tím ovšem obživla původní pohledávka H-ova proti žalovanému z rozsudku shora řečeného, tato však nebyla pro žalobce zabavena a jemu přikázána, takže nárok žalobcův na zaplacení této pohledávky není odůvodněn. Nebylo proto třeba zabývat se otázkami, zda-li pohledávka H-ova zanikla složením k soudu, ani, zda-li zanikla súčtováním.

Čís. 12657.

Nebyl-li o okolnosti, tvořící hlavní důvod žalobní, připuštěn žádný důkaz, jest důkaz výsledkem stran nevyhnutelný. Lhostejno, že jedna ze stran za sporu zemřela. Okolnost tuto jest soudu uvážiti při posuzování věrohodnosti druhé strany.

(Rozh. ze dne 1. června 1933, Rv I 2230/31.)

Žalobu o zaplacení 7.000 Kč o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

V dovolacím řízení nelze s úspěchem vytýkati neúplnost řízení proto, že nebyl připuštěn důkaz výsledkem stran o okolnostech, o nichž byl podán důkaz jinými průvodními prostředky, poněvadž tomu brání podpůrný ráz důkazu výsledkem stran podle § 371 druhý odstavec c. ř. s. Avšak o takový případ v souzené věci nejde. Žalobce opřel žalobní nárok jednak o tvrzenou skutečnost, že se žalovaný zavázal zaplatiti žalobci za práce konané po léta v jeho domácnosti a v jeho živnosti 16.000 Kč hned v roce před podáním žaloby, to jest v roce 1929, a vedl o tom důkaz jen výsledkem stran, jenž připuštěn nebyl. Dále, že prý uznal tento závazek před svědkem Josefem F-em v roce 1930 již po vyplacení částky 9.000 Kč, a vedl o tom důkaz tímto svědkem, jenž připuštěn byl. Nebyl proto připuštěn o prvé okolnosti, tvořící hlavní důvod žalobní, vůbec žádný důkaz a není tu proto žádných jiných průvodních prostředků, jež by mohly tvořiti důkaz o oné okolnosti. Jest proto důkaz výsledkem stran podle § 371 odstavec druhý c. ř. s. nevyhnutelný. Tomu nepřekáží, že žalovaný za sporu zemřel, neboť c. ř. s. nevyklučuje provádění tohoto důkazu v takovém případě, ustanovuje jen v § 374 c. ř. s., že může sejíti s vedení důkazu výsledkem stran, když strana, které náleží dokázati sporný skutek, o něm nemá vědomosti nebo její výsledek jest nedovolen podle ustanovení § 372 c. ř. s., o což však nejde. Žalobce nabyt ovšem úmrtím žalovaného výhodnějšího postavení ve sporu, a, třebaže se tím stal důkaz výsledkem stran jednostranným, jak odvolací soud praví, nepřekáží to tomu, by soud i tuto okolnost neuvážil podle